Zbiór Orzeczeń

OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO
YVES'A BOTA
przedstawiona w dniu 12 października 2016 r.[1]

Sprawa C-582/15

Openbaar Ministerie
przeciwko
Gerritowi van Vemdemu

[wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez rechtbank Amsterdam (sąd w Amsterdamie, Niderlandy)]

Odesłanie prejudycjalne — Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Wzajemne uznawanie wyroków — Decyzja ramowa 2008/909/WSiSW — Artykuł 28 — Przepis przejściowy — Oświadczenie państwa członkowskiego — Pojęcie „wydanie prawomocnego wyroku

1. Niniejsze odesłanie prejudycjalne dotyczy wykładni art. 28 ust. 2 decyzji ramowej Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej[2].

2. Odesłanie to zostało przedstawione w ramach postępowania w sprawie wniosku o wyrażenie zgody na wykonanie w Niderlandach orzeczenia sądowego wydanego przez hof van beroep Antwerpen (sąd apelacyjny w Antwerpii, Belgia), w którym w stosunku do Gerrita van Vemde orzeczona została między innymi kara trzech lat pozbawienia wolności.

I – **Ramy prawne**

A – *Prawo Unii*

3. Motywy 1 i 2 decyzji ramowej mają następujące brzmienie:

„(1) Rada Europejska na posiedzeniu w Tampere w dniach 15 i 16 października 1999 r. podkreśliła, że zasada wzajemnego uznawania powinna stanowić w obrębie Unii podstawę współpracy sądowej zarówno w sprawach cywilnych, jak i karnych.

(2) W dniu 29 listopada 2000 r. Rada przyjęła, zgodnie z konkluzjami z posiedzenia w Tampere, program środków mających na celu wprowadzenie w życie zasady wzajemnego uznawania orzeczeń w sprawach karnych [(Dz.U. 2001, C 12, s. 10)], w którym to programie wezwała do dokonania oceny potrzeby wprowadzenia nowoczesnych mechanizmów wzajemnego uznawania prawomocnie

1 — Język oryginału: francuski.

2 — Dz.U. 2008, L 327, s. 27, zwana dalej „decyzją ramową".

orzeczonych kar polegających na pozbawieniu wolności (środek 14) oraz w zakresie rozszerzenia stosowania zasady przekazywania osób skazanych w celu objęcia nią osób posiadających miejsce pobytu w państwie członkowskim (środek 16)".

4. Artykuł 1 decyzji ramowej, zatytułowany „Definicje", stanowi:

„Na użytek niniejszej decyzji ramowej:

a) »wyrok« oznacza prawomocne orzeczenie lub nakaz sądu państwa wydającego nakładające karę na osobę fizyczną;

b) »kara« oznacza karę pozbawienia wolności lub środek polegający na pozbawieniu wolności orzeczone za przestępstwo na czas określony lub nieokreślony na podstawie przeprowadzonego postępowania karnego;

c) »państwo wydające« oznacza państwo członkowskie, w którym został wydany wyrok;

d) »państwo wykonujące« oznacza państwo członkowskie, do którego został przekazany wyrok w celu jego uznania i wykonania".

5. Artykuł 26 ust. 1 decyzji ramowej, zatytułowany „Stosunek do innych umów i uzgodnień", stanowi, co następuje:

„Bez uszczerbku dla ich stosowania pomiędzy państwami członkowskimi a państwami trzecimi oraz dla ich przejściowego stosowania na mocy art. 28, niniejsza decyzja ramowa zastępuje od dnia 5 grudnia 2011 r. odpowiednie przepisy następujących konwencji mających zastosowanie w stosunkach między państwami członkowskimi:

— Europejska konwencja o przekazywaniu osób skazanych z dnia 21 marca 1983 r. i jej protokół dodatkowy z dnia 18 grudnia 1997 r.,

— Europejska konwencja o międzynarodowej ważności wyroków karnych z dnia 28 maja 1970 r.,

— tytuł III rozdział 5 Konwencji wykonawczej z dnia 19 czerwca 1990 r. do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach,

— Konwencja między państwami członkowskimi Wspólnot Europejskich w sprawie wykonywania zagranicznych postanowień w sprawach karnych z dnia 13 listopada 1991 r.".

6. Zgodnie z art. 28 decyzji ramowej, zatytułowanym „Przepis przejściowy":

„1. Wnioski otrzymane przed dniem 5 grudnia 2011 r. podlegają istniejącym instrumentom prawnym dotyczącym przekazywania osób skazanych. Wnioski otrzymane po tej dacie podlegają przepisom przyjętym przez państwa członkowskie zgodnie z niniejszą decyzją ramową.

2. Każde państwo członkowskie może jednak przy przyjęciu niniejszej decyzji ramowej przez Radę złożyć oświadczenie, w którym stwierdzi, że w przypadkach, w których prawomocny wyrok został wydany przed datą przez nie określoną, będzie ono jako państwo wydające i wykonujące nadal stosowało istniejące instrumenty prawne dotyczące przekazywania osób skazanych mające zastosowanie przed dniem 5 grudnia 2011 r. Jeśli takie oświadczenie zostanie złożone, instrumenty te mają zastosowanie w takich przypadkach w stosunku do wszystkich innych państw członkowskich, niezależnie od tego, czy złożyły on[e] takie samo oświadczenie. Wspomniana data nie może być późniejsza niż 5 grudnia 2011 r. Oświadczenie to zostanie opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Może zostać ono [ono zostać] wycofane w dowolnym momencie".

7. Na podstawie art. 28 decyzji ramowej Królestwo Niderlandów złożyło następujące oświadczenie [3]:

„Zgodnie z art. 28 ust. 2 Niderlandy oświadczają, że jeżeli prawomocny wyrok zapadł [został wydany] przed upływem trzyletniego okresu liczonego od wejścia decyzji ramowej w życie, to Niderlandy – jako państwo wydające i wykonujące – będą do niego stosowały instrumenty prawne dotyczące przekazywania osób skazanych mające zastosowanie przed odnośną decyzją ramową [wejściem w życie tej decyzji ramowej]".

B – *Prawo niderlandzkie*

8. Artykuł 2:11 Wet wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging vrijheidsbenemende en voorwaardelijke sancties (ustawy o wzajemnym uznawaniu i wykonywaniu kar pozbawienia wolności, w tym kar orzeczonych z zawieszeniem wykonania, zwanej dalej „WETS"), w której wdrożono decyzję ramową, stanowi:

„1. Minister [bezpieczeństwa i sprawiedliwości] przekazuje orzeczenie sądowe […] rzecznikowi generalnemu prokuratury przy sądzie apelacyjnym.

2. Rzecznik generalny niezwłocznie przedstawia orzeczenie sądowe […] wyspecjalizowanej izbie sądu apelacyjnego w Arnhem-Leeuwarden […]

[…]

8. W terminie sześciu tygodni od dnia otrzymania orzeczenia sądowego […], wyspecjalizowana izba sądu apelacyjnego przekazuje ministrowi [bezpieczeństwa i sprawiedliwości] ocenę na piśmie wraz z uzasadnieniem […]".

9. Zgodnie z art. 2:12 WETS minister bezpieczeństwa i sprawiedliwości decyduje o uznaniu orzeczenia sądowego, biorąc pod uwagę ocenę wyspecjalizowanej izby sądu apelacyjnego.

10. Artykuł 5:2 WETS stanowi:

„1. Niniejsza ustawa, w stosunkach z państwami członkowskimi Unii Europejskiej, zastępuje Wet overdracht tenuitvoerlegging strafvonnissen (ustawę o przekazaniu wykonania wyroków w sprawach karnych, zwaną dalej „WOTS").

[…]

3. Niniejsza ustawa nie ma zastosowania do orzeczeń sądowych […], które uprawomocniły się przed dniem 5 grudnia 2011 r.

[…]".

11. Zgodnie z art. 2 WOTS „zagraniczne orzeczenia sądowe są wykonywane w Niderlandach wyłącznie na podstawie umowy międzynarodowej". Poza tym, zgodnie z art. 31 ust. 1 WOTS „[w] wypadku gdy sąd [w Amsterdamie] uzna wykonanie zagranicznego orzeczenia sądowego za dopuszczalne, udziela on na nie zgody oraz – przestrzegając postanowień określonych w tym względzie w mającej zastosowanie umowie międzynarodowej – orzeka karę lub środek przewidziane za odpowiednie przestępstwo w prawie niderlandzkim".

3 — Dz.U. 2009, L 265, s. 41, zwane dalej „oświadczeniem w przedmiocie stosowania decyzji ramowej".

II – **Okoliczności faktyczne sporu w postępowaniu głównym i pytanie prejudycjalne**

12. W dniu 27 października 2009 r. Gerrit van Vemde został zatrzymany w Niderlandach na podstawie europejskiego nakazu aresztowania wystawionego przez sąd belgijski dla celów postępowania karnego. Po przekazaniu został aresztowany w Belgii. Następnie, w toku prowadzonego w Belgii postępowania karnego, Gerrit van Vemde został zwolniony za poręczeniem majątkowym i przed wydaniem wyroku powrócił samodzielnie do Niderlandów.

13. W dniu 28 lutego 2011 r. hof van beroep Antwerpen (sąd apelacyjny w Antwerpii, Belgia) skazał Gerrita van Vemdego na karę trzech lat pozbawienia wolności. W dniu 6 grudnia 2011 r. Hof van Cassatie (sąd kasacyjny, Belgia) oddalił skargę kasacyjną na to orzeczenie, a orzeczenie hof van beroep Antwerpen (sądu apelacyjnego w Antwerpii) uprawomocniło się w tej samej dacie. W dniu 13 lutego 2012 r. doręczono skazanemu wezwanie do odbycia kary wydane przez Procureur Generaal in Antwerpen (prokuratora generalnego Antwerpii, Belgia).

14. W dniu 23 lipca 2013 r. organy belgijskie zwróciły się do Niderlandów o przejęcie wykonania kary pozbawienia wolności zasądzonej w wyroku hof van beroep Antwerpen (sądu apelacyjnego w Antwerpii). Następnie, we wniosku z dnia 10 października 2013 r. procureur du Roi (prokurator królewski, Belgia) zwrócił się do rechtbank Amsterdam (sądu w Amsterdamie, Niderlandy), czyli do sądu odsyłającego, o wydanie zgody na wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej przez hof van beroep Antwerpen (sąd apelacyjny w Antwerpii).

15. Rozpoznający ten wniosek sąd odsyłający chciałby ustalić, czy przepisami, które należy zastosować, są przepisy WOTS czy też WETS, którą zastąpiono tę pierwszą ustawę. Z jednej bowiem strony WETS, zgodnie z jej art. 5:2 ust. 3, nie ma zastosowania do orzeczeń sądowych, które „uprawomocniły się" przed dniem 5 grudnia 2011 r. Tym samym, ponieważ wyrok hof van beroep Antwerpen (sądu apelacyjnego w Antwerpii) uprawomocnił się po dniu 5 grudnia 2011 r., co do zasady należałoby stosować WETS.

16. Z drugiej strony sąd odsyłający powziął wątpliwości co do zgodności tego przepisu z art. 28 decyzji ramowej. Zgodnie z ust. 1 tego przepisu wnioski dotyczące przekazania wykonania kary pozbawienia wolności otrzymane po dniu 5 grudnia 2011 r. podlegają przepisom przyjętym przez państwa członkowskie w wykonaniu decyzji ramowej. Jednakże zgodnie z ust. 2 tego przepisu każde państwo członkowskie mogło przy przyjęciu tej decyzji ramowej złożyć oświadczenie wskazujące, że w przypadkach, w których prawomocny wyrok został „wydany" przed datą określoną przez to państwo, będzie ono jako państwo wydające i wykonujące nadal stosowało istniejące instrumenty prawne dotyczące przekazywania osób skazanych mające zastosowanie przed dniem 5 grudnia 2011 r. Królestwo Niderlandów złożyło zaś takie oświadczenie w przedmiocie stosowania decyzji ramowej w brzmieniu, które co do zasady odpowiada brzmieniu art. 28 ust. 2 tej decyzji ramowej.

17. Sąd odsyłający wyjaśnia, że zgodnie z orzecznictwem Hoge Raad der Nederlanden (sądu najwyższego Niderlandów) art. 5:2 ust. 3 WETS należy – w zgodzie z art. 28 ust. 2 decyzji ramowej – interpretować w ten sposób, że dany wyrok powinien być wydany przed dniem 5 grudnia 2011 r., niezależnie od tego, kiedy się uprawomocnił, a zatem w niniejszej sprawie nadal znajdowałyby zastosowanie przepisy WOTS. Gdyby natomiast art. 28 ust. 2 decyzji ramowej należało interpretować w ten sposób, że wyrok powinien uprawomocnić się przed dniem 5 grudnia 2011 r., sąd odsyłający – w oparciu o przepisy WETS – uważa w szczególności, że nie byłby właściwy, aby orzekać w sprawie wniosku o udzielenie zgody na wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej względem skazanego.

18. W tych okolicznościach rechtbank Amsterdam (sąd w Amsterdamie) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy art. 28 ust. 2 zdanie pierwsze [decyzji ramowej] należy interpretować w ten sposób, że oświadczenie, o którym tam mowa, może się odnosić jedynie do wyroków, które zostały wydane przed dniem 5 grudnia 2011 r., niezależnie od tego, kiedy stały się prawomocne, czy też przepis ten należy interpretować w ten sposób, że oświadczenie może odnosić się jedynie do wyroków, które stały się prawomocne przed dniem 5 grudnia 2011 r.?”.

III – **Analiza**

19. Pytanie postawione przez sąd odsyłający zasadniczo zmierza do wyjaśnienia, czy w przypadku gdy państwo członkowskie złożyło oświadczenie przewidziane w art. 28 ust. 2 decyzji ramowej, datą umożliwiającą wskazanie systemu prawnego mającego zastosowanie do przekazywania osób skazanych na kary pozbawienia wolności jest data wydania wyroku, czy data, w której wyrok ten stał się prawomocny.

20. Przed udzieleniem odpowiedzi na to pytanie należy zbadać – jak sugerują to rząd austriacki i Komisja Europejska – czy złożone przez Królestwo Niderlandów na podstawie art. 28 ust. 2 decyzji ramowej oświadczenie może wywołać skutki prawne.

A – *W przedmiocie uwzględnienia lub nieuwzględnienia oświadczenia złożonego przez Królestwo Niderlandów na podstawie art. 28 ust. 2 decyzji ramowej*

21. Należy podkreślić, że art. 28 ust. 2 decyzji ramowej nie pozostawia wątpliwości, co do chwili, w której oświadczenie tego rodzaju może zostać złożone.

22. Zgodnie bowiem z brzmieniem tego przepisu, każde z państw członkowskich „przy przyjęciu […] decyzji ramowej” ma możliwość złożenia oświadczenia skutkującego opóźnieniem stosowania tej decyzji ramowej.

23. Zgodnie zaś z przedłożonymi Trybunałowi informacjami i jak przyznał rząd niderlandzki podczas rozprawy, oświadczenie Królestwa Niderlandów zostało przesłane Radzie w dniu 24 marca 2009 r., następnie w dniu 30 kwietnia 2009 r. zostało rozpowszechnione jako dokument Rady, po czym zostało opublikowane w Dzienniku Urzędowym w dniu 9 października 2009 r.[4]. W świetle tych okoliczności rząd niderlandzki nie kwestionuje, że to oświadczenie zostało formalnie złożone po przyjęciu decyzji ramowej.

24. W piśmie załączonym do oświadczenia oraz w wyjaśnieniach złożonych w trakcie rozprawy Królestwo Niderlandów wskazało jednak, że podczas dyskusji nad projektem decyzji ramowej konsekwentnie opowiadało się za tym, aby ta decyzja ramowa miała zastosowanie wyłącznie do spraw przyszłych. Wspomniane państwo członkowskie wyjaśnia, że przewidziana w art. 28 ust. 2 decyzji ramowej możliwość została wpisana właśnie na jego wniosek oraz że stanowiła dla niego istotny element porozumienia politycznego dotyczącego tej decyzji ramowej zawartego na posiedzeniach Rady WSiSW w dniu 4 grudnia 2006 r. i w dniu 15 lutego 2007 r. Królestwo Niderlandów wyjaśniło również, że decyzja ramowa została wpisana na listę punktów „A” porządku obrad na tak krótko przed posiedzeniem Rady WSiSW w dniu 27 listopada 2008 r., że śledzenie wewnętrznej, dotyczącej tej sprawy, procedury przygotowawczej w Radzie nie było możliwe. Z powyższego wynika, że przy przyjęciu tej decyzji ramowej na posiedzeniu Rady WSiSW w dniu 27 listopada 2008 r. Królestwo

4 — Dz.U. 2009, L 265, s. 41.

Niderlandów nie przekazało oświadczenia w rozumieniu art. 28 ust. 2 wspomnianej decyzji ramowej. To państwo członkowskie wyjaśnia jednak, że gdy Rada WSiSW w dniu 4 grudnia 2006 r. osiągnęła porozumienie polityczne, zapowiedziało ono, iż złoży to oświadczenie. Jego zdaniem można uznać, że ta zapowiedź wywołała skutki w chwili przyjęcia decyzji ramowej w dniu 27 listopada 2008 r.

25. Podobnie jak Komisja, jestem jednak zdania, że taka zapowiedź nie jest równoważna z oświadczeniem złożonym „przy przyjęciu […] decyzji ramowej" w rozumieniu art. 28 ust. 2 tej decyzji ramowej. Nie wystarczy bowiem sam fakt wyrażenia zamiaru złożenia oświadczenia. Oświadczenie, o którym mowa w art. 28 ust. 2 decyzji ramowej, powinno zostać złożone w jakikolwiek sposób w chwili jej przyjęcia i powinien z niego jednoznacznie wynikać dokonany przez składające je państwo członkowskie wybór odnoszący się do daty wydania prawomocnych wyroków, przed którą decyzja ramowa nie ma zastosowania. Artykuł 28 ust. 2 tej decyzji ramowej pozostawia bowiem państwom członkowskim pewien zakres swobodnego uznania, jeżeli chodzi o określenie tej daty, z zastrzeżeniem, że nie może ona być późniejsza niż dzień 5 grudnia 2011 r.

26. Wobec braku jakiegokolwiek oficjalnego sformułowania precyzyjnego oświadczenia przez Królestwo Niderlandów, które byłoby wcześniejsze niż dokument przesłany przez to państwo członkowskie w dniu 24 marca 2009 r., w konsekwencji jestem zdania, że oświadczenie Królestwa Niderlandów nie zostało skutecznie złożone, bowiem przedstawiono je po terminie.

27. Ponadto, podobnie jak Komisja, zwracam uwagę, że sytuacje, w których w decyzji ramowej zezwolono państwom członkowskim na złożenie oświadczenia nie tylko przy jej przyjęciu, lecz także w późniejszym czasie, są bardzo wyraźnie wskazane w decyzji ramowej. Mam tu na myśli w szczególności art. 4 ust. 7 i art. 7 ust. 4 tej decyzji ramowej.

28. Z powyższych informacji wynika, że oświadczenie Królestwa Niderlandów nie może wywrzeć skutków prawnych.

29. Wobec braku oświadczenia spełniającego przesłanki przewidziane w art. 28 ust. 2 decyzji ramowej, zakres stosowania ratione temporis reguł zawartych w tej decyzji ramowej jest określony w jej art. 28 ust. 1, co oznacza, że ma ona zastosowanie do wniosków złożonych po dniu 5 grudnia 2011 r.

30. Ponieważ skierowany przez organy belgijskie do organów niderlandzkich wniosek jest datowany na dzień 10 października 2013 r., nie ulega najmniejszej wątpliwości, że reguły zawarte w decyzji ramowej mają w tym wypadku pełne zastosowanie.

31. Wyłącznie posiłkowo, na wypadek gdyby Trybunał nie podzielił mojego stanowiska, zgodnie z którym oświadczenie Królestwa Niderlandów nie powinno zostać uwzględnione, przeanalizuję sformułowane przez sąd odsyłający pytanie dotyczące wykładni art. 28 ust. 2 decyzji ramowej.

B – *W przedmiocie wykładni art. 28 ust. 2 decyzji ramowej*

32. Podobnie jak Komisja, rząd niderlandzki, rząd austriacki i Openbaar Ministerie (prokuratura), jestem zdania, że datą, którą należy uwzględnić na potrzeby stosowania art. 28 ust. 2 decyzji ramowej, jest data uprawomocnienia się wyroku.

33. Jak wynika z art. 26 ust. 1 tej decyzji ramowej, od dnia 5 grudnia 2011 r. przewidziany w tej decyzji ramowej jednolity mechanizm co do zasady zastępuje istniejący wcześniej system oparty na umowach międzynarodowych.

34. Zgodnie z art. 28 ust. 1 decyzji ramowej, „[w]nioski otrzymane przed dniem 5 grudnia 2011 r. podlegają istniejącym instrumentom prawnym dotyczącym przekazywania osób skazanych. Wnioski otrzymane po tej dacie podlegają przepisom przyjętym przez państwa członkowskie zgodnie z niniejszą decyzją ramową".

35. Artykuł 28 ust. 2 decyzji ramowej umożliwia jednakże państwom członkowskim, jeżeli złożyły stosowne oświadczenie przy przyjęciu tej decyzji ramowej, oparcie się na potrzeby stosowania wspomnianej decyzji ramowej nie na dacie wniosku, lecz na dacie, w której został wydany prawomocny wyrok.

36. Zatem w drodze odstępstwa od art. 28 ust. 1 decyzji ramowej, zgodnie z którym punktem odniesienia jest data otrzymania wniosku, w art. 28 ust. 2 tej decyzji ramowej określono jako punkt odniesienia datę wydania prawomocnego wyroku.

37. Zgodnie z tym ostatnim przepisem, oświadczenie złożone przez Królestwo Niderlandów przewiduje, że „jeżeli *prawomocny wyrok zapadł [został wydany*] przed upływem trzyletniego okresu liczonego od wejścia w życie decyzji ramowej, […] [państwo to] – jako państwo wydające i wykonujące – będ[zie] do niego stosował[o] instrumenty prawne dotyczące przekazywania osób skazanych mające zastosowanie przed odnośną decyzją ramową [wejściem w życie tej decyzji ramowej]" [5].

38. Oświadczenie to znajduje swoje odzwierciedlenie w prawie krajowym w art. 5:2 ust. 3 WETS, który stanowi, że „[n]iniejsza ustawa nie ma zastosowania *do orzeczeń sądowych […], które uprawomocniły się* przed dniem 5 grudnia 2011 r." [6].

39. Niniejszy wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym wynika w znacznej części z różnicy między z jednej strony sformułowaniami art. 28 ust. 2 decyzji ramowej i oświadczenia Królestwa Niderlandów, w których jest mowa o dacie, w której „prawomocny wyrok został wydany", a z drugiej strony sformułowaniem art. 5:2 ust. 3 WETS, w którym jest mowa o dacie, w której orzeczenia sądowe „uprawomocniły się".

40. Wbrew temu, co twierdzą sąd odsyłający, strona przeciwna w postępowaniu głównym oraz rząd polski, uważam, że owe przepisy – chociaż odmiennie sformułowane – odnoszą się do tego samego zdarzenia prawnego, to znaczy do momentu, w którym wyrok się uprawomocnił. Niderlandzki prawodawca, przyjmując art 5:2 ust. 3 WETS, doskonale wdrożył zatem treść postanowień art. 28 ust. 2 decyzji ramowej, jak również złożonego przez Królestwo Niderlandów oświadczenia.

41. Wykładnia, zgodnie z którą art. 28 ust. 2 tej decyzji ramowej wskazuje na moment, gdy wyrok się uprawomocnił, wynika zarówno z brzmienia, jak i z systematyki oraz z celu wspomnianej decyzji ramowej.

42. Jeżeli chodzi o brzmienie art. 28 ust. 2 decyzji ramowej, zwracam uwagę, że przepis ten nie odnosi się jedynie do momentu, w którym wyrok został wydany, lecz wskazano w nim również, iż wyrok ten powinien być „prawomocny". To uściślenie odnoszące się do prawomocności wyroku nie jest charakterystyczne dla francuskiej wersji tej decyzji ramowej, lecz znajduje się w pozostałych wersjach językowych [7].

5 — Podkreślenie moje.

6 — Podkreślenie moje.

7 — Zobacz na przykład w języku hiszpańskim „en los casos en los que la sentencia firme haya sido dictada antes de la fecha que especi¬ficará"; w języku niemieckim „wonach er in Fällen, in denen das rechtskräftige Urteil vor dem angegebenen Zeitpunkt ergangen ist"; w języku angielskim „in cases where the final judgment has been issued before the date it specifies" i w języku włoskim „nei casi in cui la sentenza definitiva è stata emessa anteriormente alla data da esso indicata".

43. To uściślenie jest spójne z systematyką decyzji ramowej, ponieważ w każdym wypadku oparty na tej decyzji ramowej wniosek – zgodnie z definicją „wyroku" przyjętą przez prawodawcę Unii w art. 1 lit. a) wspomnianej decyzji ramowej – jest dopuszczalny jedynie wówczas, gdy wyrok się uprawomocnił.

44. Poza tym, jak wynika w szczególności z motywów 1 i 2 decyzji ramowej, jej celem jest wprowadzenie zasady wzajemnego uznawania w sprawach karnych, jeżeli chodzi o wykonywanie prawomocnie orzeczonych kar polegających na pozbawieniu wolności. Wdrożenie tej zasady wymaga zastosowania bardziej nowoczesnego i szerszego mechanizmu współpracy niż na to pozwalały obowiązujące postanowienia umów międzynarodowych.

45. Ze względu na zasadnicze znaczenie zasady wzajemnego uznawania w ramach tworzenia przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości oraz z uwagi na to, że art. 28 ust. 2 decyzji ramowej stanowi odstępstwo umożliwiające państwom członkowskim dalsze stosowanie poprzedniego systemu opartego na umowach międzynarodowych przez okres dłuższy niż na to pozwala ogólna zasada wynikająca z art. 28 ust. 1 tej decyzji ramowej, art. 28 ust. 2 wspomnianej decyzji ramowej powinien być przedmiotem ścisłej wykładni.

46. Taka ścisła wykładnia, poprzez ograniczenie liczby wypadków, które nadal podlegają poprzedniemu systemowi opartemu na umowach międzynarodowych, a w konsekwencji poprzez zwiększenie liczby wypadków, które mogą podlegać zasadom przewidzianym w decyzji ramowej, może najlepiej zapewnić realizację celu, któremu służy ta decyzja ramowa.

47. Wyjaśnię w tym względzie, że podstawowym celem decyzji ramowej jest ułatwienie resocjalizacji osoby skazanej na karę pozbawienia wolności poprzez umożliwienie osobie pozbawionej wolności w następstwie skazania odbycia kary lub jej pozostałej części w środowisku społecznym jej pochodzenia. Wynika to wyraźnie z motywu 9 i art. 3 ust. 1 decyzji ramowej.

48. Oznacza to, że wszystkie środki dotyczące wykonywania i organizacji kar są indywidualizowane przez organy sądowe w taki sposób, aby oprócz zapobiegania powrotowi do przestępstwa, wspierać integrację społeczną lub resocjalizację osoby skazanej, przy poszanowaniu interesów społeczeństwa i praw ofiar. [8]

49. Z powyższych względów, ponieważ wyrok skazujący Gerrita van Vemdego uprawomocnił się w dniu 6 grudnia 2011 r., przejęcie wykonania wymierzonej mu kary należy zatem rozpatrywać z zastosowaniem zasad określonych w decyzji ramowej.

IV – **Wnioski**

50. Mając na względzie powyższe rozważania, należy udzielić rechtbank Amsterdam (sądowi w Amsterdamie, Niderlandy) następującej odpowiedzi:

Tytułem głównym, ponieważ oświadczenie Królestwa Niderlandów dotyczące art. 28 decyzji ramowej Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej, zostało złożone po przyjęciu tej decyzji ramowej – wbrew wymogowi wynikającemu z art. 28 ust. 2 wspomnianej decyzji ramowej – oświadczenie to nie może wywrzeć skutków prawnych.

8 — Zobacz moją opinię w sprawie Ognyanov (C-554/14, EU:C:2016:319).

Posiłkowo, na wypadek gdyby stwierdzono, że to oświadczenie może wywrzeć skutki prawne, art. 28 ust. 2 decyzji ramowej 2008/909 należy interpretować w ten sposób, że oświadczenie, o którym mowa w tym przepisie, może dotyczyć wyłącznie wyroków, które uprawomocniły się przed dniem 5 grudnia 2011 r.